

SPORT

Fociról a két legilletékesebbel

Taps fogadta őket, amikor beléptek a terembe a JATE klubban.

— Ilyet is régen hallottunk — mosolygott Szepesti György, az MLSZ elnöke —, s mindjárt meg is fiatalodtam ennyi egyetemista között. Kálmán pedig — mutatott a mellette álló Mészöly Kálmán szövetségi kapitányra —, még éppen ideillik korban.

— Itt vagyunk, eljöttünk, s azt hiszem ez azt jelenti, nem félünk még az ún. rázós kérdésektől sem — szólalt meg Mészöly miközben helyet foglaltak. S csakhamar záporoztak is a kérdések, sokszor több is egyszerre, ami jelezte: a labdarúgás körül nagy indulatok feszülnek.

— Miért nem vezetitek be nálunk a differenciált bérézést, s miért nem javítanak ezen a válogatásban profi, hivatalosan félprofi rendszeren? — hangzott a kérdés, mindjárt belevágva a problémák közepébe.

— A profizmus visszatérő kérdés — válaszolt Szepesti —, az emberek azt hiszik, ez lenne a megváltó állapot. Azon törjük a fejünket, hogy a mi társadalmi rendszerünkben hogyan lehet megoldani ezt a problémát. A keresztelő helyett kitaláltuk a névadó ünnepséget; a labdarúgásban is kell legyen megoldás. A külföldi profi klubok önellátók, de hogyan lehetne itt azt elérni, hisz az ottani, átlag 10 dolláros jegyárakkal szemben hozzávetőlegesen fél dollár egy belépő nálunk. Magyarországon gyakorlatilag a megyei bajnokságig profi a játékosok, ami azt jelenti, hogy mintegy 5000 „munkanélküli” tart el a társadalom, s ez egy tarthatatlan állapot. Az a célunk, hogy csak azokat fizessük meg, de azokat megfelelően, akik az életüket teszik a focira. Külföldön megy az üzleti rendszer — nálunk nem. Egy azonban biztos: konzervatívizmussal nem lehet sem futballt, sem politikát csinálni.

— Mi az oka annak, hogy egyes szocialista országokban mégis jóval előrébb tartanak?

— Nem lehet azt mondani, hogy egyértelműen és tartósan jobb lenne egyes országok, pl. Csehszlovákia labdarúgása — vette át a szót Mészöly. — A 60-as évek végéig pl. messze alattunk voltak, s inkább egy-egy szerencsésebb intézkedés, kivételes játékosgeneráció hozt át

meneti sikereket. Nagyjából ez vonatkozik Lengyelországra is. A 70-es évek elejének kimárgasló eredményei után „leszálló ágban” vannak. Más a helyzet Romániában. Nem akartam hinni a szememnek, amikor láttam, milyen ócska szerelésben játszik, milyen primitív körülmények között készül a román válogatott. Itt egészen mások a motíváló tényezők. Sokszor nem is a pénz, hanem a válogatottba kerülés, külföldi utazás, hírnév stb. képes óriási energiákat előcsalni, ezekből a játékosokból. S most előrébb is tartanak, mint mi.

— Hogyan itéli meg a vidék és főváros viszonyát a labdarúgásban? Miért nem válogatott Váradi? És Turner? Kocsis? Martos? Pintér? — záporoztak a kérdések.

— A külföldi bajnokságokban is van példa hagyományos presztizs mérkőzésekre — folytatta a szövetségi kapitány —, de az az ellentét, ami nálunk a vidék és főváros között van, az túlzás. Rádásul régen, ha lefújtak egy meccset, azzal vége is volt a „harcnak”. Ma ez nem így van, itt évekre visszamenőleg dúlnak az indulatok. Nyilasi négy évig nem mert elmenni Békéscsabára, s van még néhány játékos, akinek a nevét „adósként” jegyzik valamelyik csapatnál. Váradi jó képességű játékos, de olyan mértékű súly- és egyéb problémái vannak, hogy talán há szentet kellene a pincébe hordani, akkor számíthat rá. Turner neve többször szóba jött a csapatösszeállításnál, kerettag is volt. Aztán egy kellemes estén 62 poharat tört össze egy vendéglőben, kicsit át is rendezte, azóta nem számítunk rá. Kocsis egy jó NB I-es játékos, de nehezen fordul gyorsabb középhátvédre van szükségünk. Martos neve hallatán a világhírű Blohin leszalad a pályáról, kétségtelenül voltak jó periódusai, mégis azt hiszem, szerepeltetése visszalépés lenne. Pintérre szükség lenne, de sorozatosan sérült volt, többször műtötték, sajnos nem tudom elképzelni a közeljövőben a játékát.

— Mi a véleményük Zolt Róbert és Végh Antal könyveiről? — Zolt kitünő ember — válaszolt Szepesti György — korrekt, körültekintő, amit ír, igaz. Végh Antal Miért beteg a magyar futball? című könyve végül is jellemzőnek mondható, a példaként felhozott esetek közül vi-

szont egy sem igaz. A 90 perc pedig szerintem izléstelen. O annál a csapatnál, amelyről ír, egy évig dolgozott, havi 8 ezret felmarkolt, s pont ő volt az, aki dagadt táskával ment „játékosot venni”. Hozzáteszem, hogy a könyv megjelenése után Szegedről is, Szolnokról is felhívtak csapatot, mert magukra ismeretek, csak éppen Debrecenből nem — ahol pedig az anyagot gyűjtötte.

— Hadd tegyek hozzá valamit — szólalt meg Mészöly Kálmán. — Eppen Békéscsabán voltam edző, amikor a debreceni Gottedienert akartuk megszerezni. En magam utaztam el érte, s éppen Végh Antal fogadott. — Na, Kálmán, mennyi pénzt hoztál? — Pénzt? Hogy képzeled? Azért a játékosért akire ti „nem tartotok igényt”? (Magyarul elzavartatok?) Vagy most netán én irjak rólad valamit? Hisz éppen ő fakkadt ki könyvében, hogy Magyarországon árulják a játékosokat...

— Van-e reális esély a VB-selejtezők sikeres megvívására?

— Ugyanezt tárgyalta nemrég a szövetség elnöke is — sóhajtott nagyot Mészöly. — Nem mondhatom azt, hogy nem reális a célkitűzés. Ugyanakkor magánemberként azt sem mondhatom, hogy túl sok az esély. En persze hiszem, hogy van bennünk elég erő. Egészségesen vagány, mindent vállaló játékosokra van szükségem, akik képesek lehetnek a sikerre. A napokban beszéltek Budá Istvánnal, az OTSH elnökével. Ő elmondja, mit kaphatnak a játékosok, s én is közlöm az igényeimet. Hozzáteszem: kudarc esetén óriási összegeket vonnak meg a labdarúgás állami támogatásából. A siker idegenben is létfenntartású lenne. Akár Bukarestben is, ahol győzött már tétmeccsen magyar válogatott — igaz, 58-ban. Az elkeseredett szurkolók almával dobálták a magyar játékosokat, köztük Sárosit, aki szépen mellette levette az egyiket, duplázott kettőt, majd megette... Na igen, ez már régen volt, de hadd tegyem még hozzá befejezésül: minden szurkolónak, s minden labdarúgónak partnernek kell lennie a cél érdekében. Mert ha nem sikerül, a többi játékos sem kap jövőre egy fillért sem, ezt garantálom. Ne rohögjenek a bukásunkon...

B. T.

Szégedi siker a Kis Medikus Kupán

Idén Pécsen került megrendezésre november 7-én és 8-án a Kis Medikus Kupa kosárlabdabajnokság. Mind a négy orvosegyetem elküldte férfi- és női együttesét, így teljes volt a rajtlista. A torna hangulatát sajnos kedvezőtlenül befolyásolta a néző, a játékosokat biztató közönség hiánya.

A kupa sorsát körmérkőzésekkel döntötték el a csapatok. A SZOTE medikusainak fölénye már az első körben kidomborodott a szerényebb képességű debreceni gárdával szemben. A második fordulóban a házigazda pécsi csapat hasonló biztossággal verte meg. A döntő mérkőzés a pestiek elleni volt, ugyanis ők is két győzelemmel rajtoltak. A szégedieknek azonban ez az öregebbekből álló, tapasztaltabb, összeszokottabb csapat sem jelentett gondot.

Eredmények: SZOTE-DOTE

74-32; SZOTE-POTE 82-41; SZOTE-SOTE 88-60.

Végeredmény: 1. SZOTE, 2. SOTE; 3. DOTE; 4. POTE.

A győzelem okai főleg abban keresendők, hogy a SZOTE-sok közelről és távolról biztosabban dobtak, magassági fölényük miatt a lepattanó labdákat is eredményesebben szedték és végül, de nem utolsósorban többet futtattak ellenfeleiknél labdával és labda nélkül egyaránt.

Ha ez a fiatal, egy ember kivételével „golyákból” álló csapat továbbra is együtt marad, még sok szép sikert érhet el.

A női mérkőzések eredményei: SZOTE-DOTE 59-8; SZOTE-POTE 40-32; SZOTE-SOTE 33-39.

Mivel a POTE, SOTE és a SZOTE csapatai körbeverték egymást, a SZOTE végül is csak egy kosárlabdával került a második helyre. A végső sorrend: 1. SOTE; 2. SZOTE; 3. POTE; 4. DOTE. SZ. G. D.

Ovisok a Sporiban

Ott gyülekeztek szépen a Spori körül a gyerekek, csomagocskájukat kezükben fogva, s várták, hogy bemehessenek átöltözni. A kislányok előtt ki is tárult csakhamar az öltöző ajtaja, a kislányok viszont csak a folyosó és a nézőtér maradt. Így hát sokan nem öltöztek át, hiába, szégyenlősen nevelte őket az anyukájuk. Sőt, néha az a benyomásom támadt, mintha ezek a tornávodások nem is rájonganának azért, hogy végre mozoghatnának. Ezek a kis buták még nem érzik, hogy minden az ő érdekében történik, s méltán teszik a jelet a rosszak táblájára annak, aki nem szaladt ovi után a Spori-ba. Talán bizony ezek azt hiszik, hogy elég a reggeli uszkálás, délelőtti futkározás, délutáni labdázás, esti tornázás?! De ne csak! Hol vannak a zeneóvodások? És a tör-i-ovisok? És a számtan-ovisok? Őket bizony senki sem látta. Ejnye ezek a rosszcsontok! Csak nem most is a képeskönyvüket nézegetik, vagy a golyós számológépen játszanak, vagy a kis arlofont ütögetik? Bezzeg máskor rángatják az anyukájuk szoknyáját, hogy anyu riggél körizni, anyu menjünk kirándulni, anyu szóljal apunak, hogy focizzunk!

Csitt! Most nézzük a torna-ovisokat. Luci néni alaposan megtornáztatja őket. Aztán a kicsi csoportosok már hozzá is a játékokat. Sok-sok különféle labda, szekerények, számolyok. Es kezdődik a verseny. Hú, hogy futnak ide-oda, szinte követni sem lehet, ki hova és miért. Kati néni tel-

kesen dobja harcba a kicsi csoportosokat: mindent szépen a helyére kell tenni. Nagy a küzdelem, de érdekes, éppen a legnagyobb csoportosok nem nagyon hajtanak, ők már talán fél szemmel az iskolára kacsintgatnak? Hopp! Ezt a kis óvodást meg Mici néni Jenékbé rúgta (pardon), vajon miért? Ja, ezzel jelezte, hogy azért a rakoncátlan gurulós labdától vissza kell futni; lemasztott a számolyról. Pistike, te máskor gondoskodj kocaalakú labdákról! Hú, ezek a kicsi csoportosok nagyon lelkesek! Talán még többen is vannak a pályán, mint szabadna. Vagy csak olyan gyorsan szaladgálnak, hogy többnek látszanak? Mindenesetre Inci néni rendet csinál, a kicsiknek ebből a játékból most ki kell maradni, s Józsika szemtelenségéért meg a következő játékban is éreztetni kell, hogy rosszkodtak. De a kis ördögök olyan lelkesek, hogy a végére mégis ők gyűjtik a legtöbb színes korongot. Ők — s persze a nagyobb csoportosok is — játszottak egy jót. Az óvó néni pedig megkönnyebbülten sóhajtott fel: — Na, ezt is bírhatjuk a nagy-könyvbe, hogy megcsináltuk.

„Már óvodás korban el kell érni, hogy a gyerekek szakszerű oktatás mellett megszeressék a mozgást, sportot, kirándulást, s iskolás korukra kialakuljon bennük az igény, hogy önként és örömmel csinálják mindezt.” (Részlet a MM állásjoglásából.)

...avagy sportnap volt a tárnárképző főiskolán.

Jó tanuló — jó sportoló

Úszó a szigeten

Hévízi Ottó III. éves bölcsész-hallgató a tanév elején megkapta a Jó tanuló — jó sportoló kiüntetését kiemelkedő teljesítményeiért — megérdemelten.

— Úgy tudom nagyon hosszú úszóműltra tekinthetsz vissza. Nem próbálkoztál meg a focival, mint a legtöbb kiskorukban?

— Már mikor megszülettem, eldöntötték a kérdést: focista lesz belőlem! Apám 16 évig aktív játékos volt, utána sem szakadt meg a kapcsolata a labdarúgással, a fiából természetesen focistát, utódot szeretett volna nevelni. Egy véletlen közbeszólt, eltört a kezem. Az orvos azt ajánlotta, hogy úszással erősítessem, 4-5 éves koromban már ott is ragadtam az uszodában. Azóta szinte megszakítás nélkül járok az edzésekre, sokszor nagyon unalmas 15 év a „medencében” sok, egy év alatt kb. 2500 km-t úsztam, tehát eddig kb. körbeúsztam a Földet. Szegeden áttértem a bűvárokhoz, de sajnos nemrégiben abba kellett hagynom sérülés miatt a versenyszerű sportolást.

— Az egyetemi felvételi előtt bizonyára neked is gondot okozott, hogy elsport vagy egyetemi tanulás legyen a jövőd. Te hogyan választottál?

— Nagyon érdekesen alakult a dolog. 17 éves koromban közltem az edzőmmel, hogy a napi két edzés a tanulás mellett sok-

Sajnálta, de beleszerezett, hogy csak a reggeli edzésekre járjak, így persze lényegesen kevesebb munkát végeztem, mint a vetélytársak. Esélytelennek tekintettek az országos ifjúsági bajnokságon — megnyertem. Ez az eredmény szakberkekben is feltűnést keltett, mert megingatta azt az elképzelést, hogy csak napi 20-25 km-t úszva lehet jó eredményeket elérni. Lehet, hogy a hosszabb távokon ez igaz, de 100 m-en — a 100 hátat nyertem —, mint példám is mutatja, nem biztos, hogy így van. Ez sem változtatott a terveimen, nem lettem a szó szoros értelmében élsportoló — válogatottra, olimpiára gondolok — de a felnőtt I. osztályú minőségűt a bűvároknál elértém, magyar bajnokságot is nyertünk váltóban, egyéniben 6. lettem.

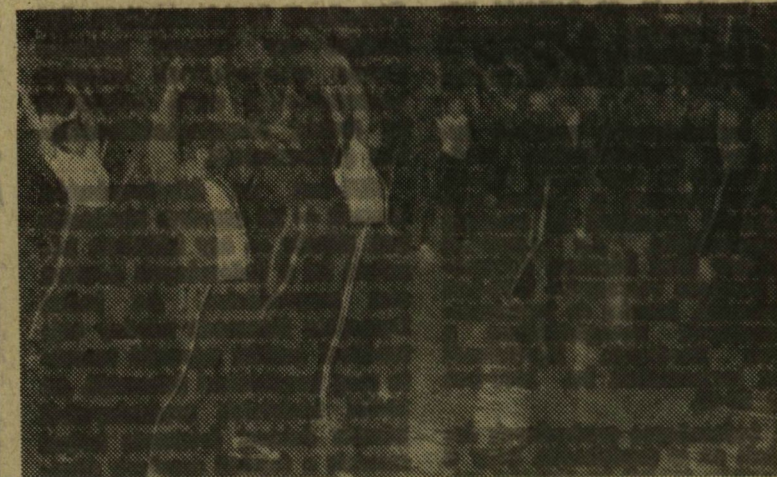
— A tanulás is nagyon szépen megy az úszás mellett. Mondjal néhány szót a saját viszonyodról az egyetemhez, tanúláshoz, és arról, hogy az egyetemisták általában mi a véleményed.

— Az egyetemet sokszor úgy emlegetik előttünk, mint az utolsó lehetőséget, amikor még sok olyan dologgal is foglalkozhatunk, amire később már valószínűleg nem lesz elég időnk. Ezzel teljesen nem értek egyet, de van benne igazság. Az egyetem tényleges védettséget biztosít a nagybetűs élettel szemben. Úgy

fogalmaznám, meg, hogy most egy szigeten vagyok, ahol körül nézek, járkaok, megpróbálom felfedezni az érdekességeit. Talán azt lehetne mondani, hogy tájékozódás, felfedezés ez az öt év. Mindenki szigeten van azonban egy szikla is, az anyémen is. Ez a szikla az a szakterület — nálam az irodalomelmélet, elemzés —, amely jobban érdekel. Ide — a szigetet járva vissza-visszavonulok. Sok társammal az a baj, hogy egyre gyakrabban másznak fel erre a sziklára, s vannak, akik le sem jönnek onnan. Ebben a korban nem lenne szabad még ennyire specializálódni, mert a magyar-író-tételelem szak is már csak egy kis terület, és sok fontos dolog kimaradhat azoknak, akik már az egyetem alatt idejük nagyobb részét kutatásra fordítják. Sok bölcsészt ismerek, akik felületes tudással, pontatlan ismeretekkel rendelkeznek, de ez nem zavarja őket abban, hogy azonnal véleményt, kritikát mondjanak olyan kérdésekben is, ahol jobb lenne tárgyyszerűbb gondolatokat kifejteni.

Nem szeretnék ilyen lenni, amikor a szigetemről a veszélyes szárazföldre kerülök. Úgy próbálom irányítani az életemet — tanulást, sportot, szórakozást stb. hogy ez az öt év emlékezetes maradjon.

MÓRO CZ KÁROLY

Kollektív bemelegítés

Egy pillanat a labdaváltó játékból

(Rigó Barnabás felvételei)